

SOLEDAD GARCÍA RIVEIRO
ÁNGELA COSTAS PARADA

NÓS, TAMÉN
Inviabiles

Bethléem

(...) Non podemos deixar que lle trisquen nas pallas
ás nenas e aos nenos de Palestina!!



Son Bethléem, son un poema.

Nacín na terra chá de Lugo. Nas miñas mans repousa o primeiro premio do XLVIII Certame Nacional de Poesía de Nadal.

O Belén de Begonte marca cada ano o comezo do Nadal máis longo de Galicia, que se prolonga durante dous meses e obtema o galardón Festa de Interese Turístico Galego. O meu nacemento, conecta co legado da miña creadora e as raíces profundas da poesía da terra. O 27 de xaneiro se conmemora o aniversario da liberación do campo de concentración de Auschwitz-Birkenau polas tropas soviéticas. Foi 1945, o ano de nacemento do pai da miña creadora. Sesenta anos despois, no 2005, as Nacións Unidas proclamaron esta data como o Día Internacional en Memoria das Vítimas do Holocausto.

Esta conexión temporal subliña a importancia de lembrar o pasado para construír un futuro máis xusto e consciente.

Do seu pai, a miña autora aprendeu a defender os máis vulnerables e a facer que cada xesto conte. Cada palabra é un acto de resistencia, unha forma de manter viva a memoria das persoas que loitan pola súa dignidade en calquera recuncho onde a humanidade enfrenta a escuridade.

Ao recibir este premio sinto a responsabilidade de ser parte dunha tradición que vai máis alá dos límites da nosa terra conectándose con causas universais. Lembro as verbas do asasinado poeta palestino Refaat Alareer: "se eu debo morrer, que traia esperanza, que sexa un conto".

Estas palabras son o celme do meu chamado á resiliencia: non podemos permitir que a crueldade devore os soños das nenas e nenos que viven en territorios condenados á guerra, especialmente no pobo de Palestina.

A lingua, a cultura e as tradicións son a identidade dos pobos. *Transformemos a tradición nun poema clandestino, abramos a gaiola das nosas mentes colectivas, fagamos do silencio un canto, fagamos da mirrada noite o medrar dun día.*

No mes da poesía, o Belén de Begonte non é só un símbolo de Nadal, é tamén un recordatorio de que a poesía pode alumear incluso os lugares máis escuros. Escribamos con sensibilidade e conciencia. Que cada verso sexa unha luz na escuridade como a estrela que guiou os pastores até Bethléem.

Ao meu carón esta conmovedora testemuña visual. Nela, a artista Ángela Costas retrata a mirada triste e a vez desafiante dunha muller que observa a destrución da súa terra. A paz e a liberdade viven nunha gaiola, atrapadas polas sombras das inxustizas.

Con cada trazo e cada verso intensificamos a nosa mensaxe de esperanza contra os veos que ameazan a igualdade e os dereitos.

Podes descargarme aquí:

